

JANUAR – FEBRUAR 2010
LETO 26, ŠT. 1-2

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

VODE POČITKA

... k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja ...

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854, ISSN (spletna izdaja): 1855-2862, UDK: 274(497.4)

O, DA BI SE IZPOLNILO, KAR SI ŽELIM!

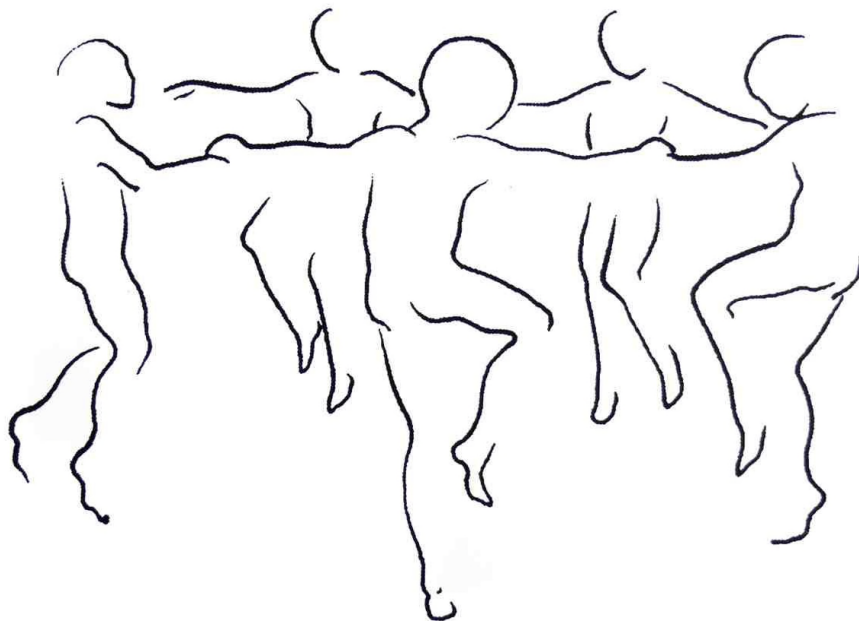
(Job 6,8)

**VODE POČITKA
UVAJAJO
PRENOVLJENO
PODOBO VSEBINE
Z NAMENOM, ISKATI
POSAMEZNIKA
DANAŠNJEGA ČASA.**

uredništvo

IZ UREDNIKOVE SKRINJE	3
EVANGELIJSKI NAMIG NEUČAKANOST JE GREH	4
POGRNJENA MIZA OČE NAŠ – MOLITEV VSEH MOLITEV (DR. DANIEL BRKIČ)	5
SKRITI ZAKLADI RECEPT ZA DOSEGO ZDRAVJA: KAKO PRITI DO SREČE (DR. SELWYN HUGHES)	8
GOSPODOVA TOLAŽBA LAŽI, KI VODIJO DO IZVENZAKONSKE SPOLNOSTI (JULIE FERWERDA)	12
POŽIVITEV DUŠE DVANAJSTERI: MATEJ (MARCEL MALGO)	14
PRAVE STEZE NASVETI ZA BRANJE SVETEGA PISMA	17
OLJE MAZILJENJA OSVOBODI SE! (GRANTLEY MORRIS)	18
GOSPODOVA DOBROTA KLJUČ ZA SREČEN ZAKON IN DRUŽINO (RUDI BORK)	21
NA ZELENIH PAŠNIKIH BOG DELUJE SKOZI ŠIBKE LJUDI (MAG. GARY CARLSON)	24
GOSPOD JE MOJ PASTIR PRIPOVED ZA OTROKE: POZIMI V GOZDU (MIRA GRAHEK)	28
VESELO SRCE	30

PRIČUJOČA REVIJA
NADALJUJE KONTINUITETO
OZNANIL EVANGELIJSKE
CERKVE "DOBREGA
PASTIRJA" NOVO MESTO, KI
SO IZHAJALA OD LETA 1984.

V LETU 2008 SO SKUPAJ S
PRENOVLJENO PODOBO
DOBILA TUDI NOVO IME, IN
SICER **VODE POČITKA**.

Spoštovani!

Predlagam drzen premislek. Predstavljajmo si, da obstaja neka zakonitost, po kateri lahko zanesljivo napovemo, kdo bo zbolel za neko določeno boleznijo, npr. za rakom, in zakaj. Pomislimo na toliko rakavih bolnikov, na duševne in telesne bolečine, razočaranja, vprašanja »zakaj«. Ali ne bi bilo dobrodošlo, če bi odkrili pravilo, s pomočjo katerega bi nadvoumno lahko razložili, zakaj je nekdo zbolel za rakom. Celo napovedovali bi lahko, kakšna oblika raka in kdaj jo lahko nekdo pričakuje, saj bi poznali vzročno-posledične povezave med okoliščinami bivanja na eni in med pojavom rakastega obolenja na drugi strani. Oboelim in njihovim najbližnjim, ki jih bi bolezen najbolj prizadela, bi se prihranilo marsikatero solzo, skrb, izbruh besa in razočaranja nad usodo, življenjem ali Bogom. Točno bi lahko izračunali, zakaj je nekdo zbolel za rakom. Vzrok ne bi bil več nadnaraven, ampak bi zanj v polnosti postali odgovorni ljudje sami in družba, v kateri živimo. Ne vem, morda bi bili ti razlogi za nastanek in razvoj raka lahko slabe navade, težave pri porodu, genska nagnjenost, fizična preobremenjenost, fobije, premalo gibanja, nezdrava prehrana, negativni vplivi elektronike, nabiranje strupenih snovi v telesu, depresija, versko prepričanje itd. Kombinacijo in intenzivnost teh in še mnogih drugih dejavnikov bi vstavili v enačbo in izračunali, če bo nekdo zbolel za rakavim obolenjem, in če bo, kdaj bo to in katera oblika raka ga čaka. Če bi poznali to formulo, bi lahko bolje razumeli svet in sebe, svoje telo in sovplivanje okolja, nenazadnje bi lahko preventivno preprečili prenekatero rakavo obolenje.

In tako bi lahko za vsako bolezen poznali njeno formulo. Kaj praviš na idejo, da bi znanstveniki odkrili te zakonitosti? Kako bi to sprejel, ali kot vmešavanje v Božjo suverenost ali kot dobrodošlo odkritje, s katerim bi lahko bolje opisali delovanje Božjega stvarstva? Ko je Sir Isaac Newton v 17. stoletju odkril zakonitosti gibanja vesolja in narave, se je pred krščanskimi fundamentalisti branil z besedami, da v resnici želi bolje razumeti Božji um. Ali si tega želim tudi jaz?

Kristjani vse prepogosto svoje življenje smatramo kot vnaprej določeno, kot da so nam določene stvari v življenju usojene, pa čeprav v usodo dogmatično ne verjamemo. Raje se sprijaznemo s svojim trpljenjem in ga sprejmemo kot neizbežnega, namesto da bi se odločili iskreno priznati svoje boleče nazadovoljstvo, poiskali praktične rešitve ter se aktivno spoprijeli z vzroki. Strinjam sem, da na prenekatero gorje ne moremo vplivati, večino težav pa si – roko na srce – še vedno vsakdo nakoplje sam. Nedavno sem prebral očitek, ki še kako velja za pobožne ljudi v podalpski Sloveniji, in sicer, da smo se v zameno za posmrtno nagrado pripravljani sprijazniti s svojim trenutnim položajem v življenju, pa naj si bo to še tako krivično in neznosno. Rajši si zastiramo oči in zatiskamo ušesa, kakor da bi prevzeli odgovornost in si poiskali pomoč. Če bi npr. medicina in znanost odkrili formulo za vsako bolezen, bi morali nehati kriviti družbo ali Boga in prevzeti odgovornost za svoja dejanja ter spremeniti slog življenja. Ne bi več mogli bridko vztrajati v svoji bolečini in strahu, ker bi vedeli, kako si pomagati. Ne bi mogli v svojem trpljenju več videti, kako si pridobivamo posmrtno nagrado, ampak bi morali pri sebi marsikaj spremeniti. Morda pa te formule v naravi že obstajajo, le da jih znanost še ni odkrila?

Torej, sem pred odločitvijo, ali se bom skrival za svojim trpljenjem pod pretvezo, da trpim po »Božji volji« in da sem žrtev, ali pa se odločim poiskati razloge trpljenja in jih poskušam po svojih najboljših močeh odpraviti? Ali bom dovolil, da pomoč duhovnika, strokovnjaka, prijatelja pride do mene in se bom podučil, katere stvari moram spremeniti, da bo formula moje sreče delovala, ali pa bom rajši ostal v nevednosti in se trmasto oklenil svoje »ljubljenek« nesreče in mističnega upanja v povračilo?

V tem, da bi zbrali dovolj moči za korak v pravo smer, naj nam pomagajo te Jezusove besede: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).

Peter Golob

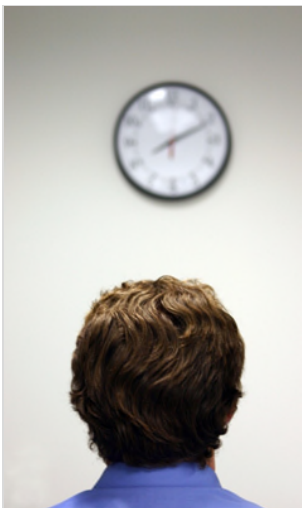

Peter Golob,
študent magistrskega
programa Zakonske in
družinske terapije
Teološke fakultete v
Ljubljani in urednik
revije Vode počitka

dr. Daniel Brkič,
evangelijski duhovnik
iz Novega mesta,
superintendent
Evangelijske
binkoštno Cerkev v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti v
Zagrebu

Neučakanost je greh

Zagotovo drži, da je v celem veselju samo en kotichek, ki ga lahko popravim – to sem jaz. Zato prosimo Boga, naj nam pri tej odločitvi pomaga.

V Lukovem evangeliju, v 15. poglavju, imamo praznik izgubljenih. Izgubljena je ovca, pa novčič, izgubljena pa sta – vsak na svoj način – tudi oba sinova, mlajši in starejši. Mlajši sin ne razume niti očeta niti ljubezni. Misli, da je v očetovi hiši omejen. Njegov greh je, da hoče imeti vse »zdaj« in to takoj. Je neučakan in dediščino zahteva še isti hip, čeprav bi seveda pripadla tudi njemu.

Neučakanost je greh. Nagnjeni smo k temu, da bi čas preskočili. Nagnjeni smo k temu, da sprejemamo odločitve, ki še niso dozorele. Sprejemamo naloge, katerim še nismo kos, ali pa nam niso namenjene. A ni bil prav to tudi greh v rajju, ko se človek ni mogel dočakati sadu? Posegel je po sadu z drevesa. (1 Mz 2,15-17, 1 Mz 3,6) Zakaj nista Adam in Eva raje počakala, da se jima sad ponudi, saj v knjigi Razodetje beremo, kar nam Bog pravi: »Zmagovalcu bom dal jesti z drevesa življenja, ki je v Božjem rajju.« (Raz 2,7b) Toda človek ne more dolgo čakati. Je neučakan in raje je prepovedan sad z napačnega drevesa, v napačnem času, samo da ne čaka. Vsaka nepotrpežljivost pa je greh in ni sad Duha.

Bog ne daje vsega naenkrat. Bog je hotel, da človek dozori in se pripravi za sprejem tega velikega daru. A žal

človek ni imel časa. Izrek »nimam časa« tako začenja že v zemeljskem rajju. Učimo se raje od Jezusa. On je čas spoštoval in večkrat rekel: »Moj čas še ni prišel ...« (Jn 2,4) On ne želi imeti oblasti niti nad časom svojega ponovnega prihoda, zato pravi, da za tisti dan ali uro ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče. (Mr 13,32) Jezusu se ni mudilo, a je od vseh največ naredil. Čakal je, da se izpolni čas.

Mlajši sin iz Jezusove zgodbe je tako slika vseh neučakanih in nepotrpežljivih. Svoj del dediščine je hotel »zdaj« in takoj. Njegov greh ni bil v tem, ker je hotel dediščino, ampak ker jo je hotel imeti »zdaj«. Čas ni le nekaj linearnega, niti cikličnega, ampak je tudi sinteza obojega, torej spirala, ki nas dviga na višjo raven. Kristjan mora torej živeti spiralno, saj nam je čas dan zato, da rastemo in zorimo. Tako kot piše, da je Jezus napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. (Lk 2,52)

Greh je hoteti imeti nekaj, česar nam Bog še ne želi dati, kajti on ve, kaj je za nas najbolje in kdaj. Ker sta bila Adam in Eva neučakana, sta padla na izpitu. Tako se je zgodilo tudi z mlajšim sinom. Namesto da bi zunaj očetovega doma našel svobodo, najde goli »nič«.

Samo mirna reka ima cvetoče obale. Vse drugo je napetost in vojna s časom. Vsaka vojna pa je največji izmed vseh zločinov.

dr. Daniel Brkič

Homilija

Oče naš – molitev vseh molitev

(dr. Daniel Brkič)

Kolikor bližje prihajamo Bogu, toliko močnejše čutimo našo oddaljenost od njega. Takrat doživljamo, da je dvom dvojček vere, a se vseeno ne oddaljimo od Boga. Kajti Bogu prihajamo vedno bližje preko navidez vedno večje razdalje. Tako znova in znova toliko očitneje vidimo prepade, ki jih lahko premaga edino Bog sam.

In jih tudi je, v Sinu Jezusu Kristusu. Pa ne le to. On nas uči tudi moliti v vsakdanjem življenju, kajti **Jezus ne želi, da ga posnemamo v hoji po vodi, ampak v vsakodnevni hoji za njim.** (Luther)

Ko postaja naša molitev vedno bolj pobožna in ponotranjena, imamo Bogu vedno manj za povedati. Nazadnje popolnoma umolkujemo. Da, umolkujemo! Takrat prenehamo govoriti, ker postanemo poslušalci. To pa je še več, kajti prava molitev ni samo molčanje, ampak predvsem poslušanje. **Moliti pomeni umolkovati in biti tiho ter čakati, dokler ne slišimo Boga.** (Sören Kiekegaard)

Bral sem, kako je nekoč učitelj spraševal svoje učence, naj povedo, zakaj ljudje kričijo, ko so jezni. Učenci so nekaj časa razmišljali, nato pa so odgovorili, da kričijo zato, ker izgubijo potrpljenje. Učitelj pa je vztrajal in jih znova vprašal, naj vendar dobro premislijo, saj ni smiselno kričati, če je oseba poleg tebe. Vsekakor bi pričakovali, da govorimo nalahno in potihno. Učitelj in učenci niso nikakor našli skupnega jezika. Končno je učitelj učencem razložil, da sta srca oseb, ki nimata medsebojnega odnosa, toliko oddaljeni, da morata drug na drugega kričati in vpiti, da bi njun krik presegel razdaljo med njunima srcema. Večja ko je razdalja med njunima srcema, bolj glasno morata kričati drug na drugega. In res je tako. Kajti če sta dve osebi zaljubljeni, takrat ne kričita, ampak govorita nežno in celo šepetata. Ali pa sta povsem tiho.

Zakaj? Zato, ker sta njuni srca blizu. Zaljubljenca ne potrebujeta nobenega govora. Le zreta drug v drugega, kajti srca sta si blizu in poznata govorico ljubezni. Dovolj jima je le prisotnost drug drugega. Tako je tudi pri molitvi. **Kdor zelo vpije, običajno nima osebnega odnosa z Gospodom in je razdalja med njim in Bogom velika.** Prerok Izaija zato pravi, da je v mirovanju in zaupanju naša moč. Psalmist pa poudarja, naj utihne pred Gospodom vsa zemlja!

Jezusova molitev Oče naš je molitev celokupne Cerkve. V izvorni obliki ima 56 besed, Deset zapovedi pa jih imajo 297. Najmanjša odredba evropske komisije pa ima več deset tisoč besed. Po vsem tem se sprašujemo, ali lahko molitev s tako malo besed sploh pove kaj resnega in pomembnega?

Vsekakor nam Jezus v molitvi Oče naš posreduje povsem novo sliko Boga, ko pravi v aramejščini: Oče naš, ki si v nebesih ... Jezusov Bog je naš Oče, aramejsko »aba«, kar se prevaja kot »dragi, ljubljeni očka«. Ne gre za nek nov naziv Boga, ali za njegov vzdevek, ampak za najintimnejši odnos, ki ga imamo lahko z njim.

Vsepovsod okoli nas vlada kriza. Sodobna družba je družba brez očeta (Vaterlose Gesellschaft). Oče je

odmaknjen in celo usmrčen, otroci pa so se razbežali kot sirote. Gre za hudo krizo vrednot, za degeneracijo človeštva in njegove identitete. Potrebna je duhovna obnova povezovanja z Očetom. Zato je bolj kot kdajkoli potrebna molitev Oče naš, kajti **ta molitev je »summa laudis divinae« - vrhunec vsakega čaščenja Boga.**

Živimo v času globalizacije, kolektivizacije in relativizma, ko se vse preračunava v parameter nekakšnega povprečja in se posameznik izgublja v masi. Vsi nosijo »jeans«, ženske in moški, bogati in revni, od Pacifika do Atlantika. Zato je bolj kot kdajkoli potrebna Jezusova skrb za posameznika, za človeka. Objekt Jezusove pastore je posameznik. Hudič ustvarja množice, Jezus pa človeka puli iz te brezoblične mase in iz njega naredi osebo. Evangelij je zato veselo oznanilo v veselem oznanilu. Evangelij je proces personalizacije, ker Bog ljubi posameznika. Ni mu do nekega abstraktnega človeštva. V stari zavezi se Bog obrača narodu in z njim naredi zavezo, v novi zavezi pa se obrača k posamezniku, kakršnemkoli in kjerkoli. Jezusova ljubezen ne dovoli, da bi bil kdorkoli izključen iz

dometa njegove ljubezni. **Njegova ljubezen je nesrečna, če je kdo nesrečen.** Vsakega izgubljenega človeka nosi kot bolečino v svojem srcu.

Jezusov Bog ni stoični, panteistični ali pa nedosežni in oddaljeni abstraktni bog filozofije, ampak konkretni Bog, ki je z nami in je naš Oče, aramejsko »aba«, kar se prevaja kot »dragi ljubljani očka«. Ne gre za nek nov naziv za Boga, ali za njegov atribut, ampak za najintimnejši odnos, ki ga imamo lahko z njim. Tako otroci imenujejo svojega očeta. Ne kličejo ga po imenu, ampak preprosto – očka, ati, oči. Jezus nam tako posreduje povsem novo sliko Boga, ko pravi, da je Bog naš Oče. To je novost veselega oznanila evangelija. Zdaj vemo, da nas biblični Bog brezpogojno ljubi.

Sodobna sekularizirana družba Boga Očeta zavrača, kajti postajamo otroci iz epruvete in genetične manipulacije, v nas pa ječi nostalgija po Očetu. Odnos z Očetom pa je odnos ljubezni. Hiša našega Očeta ni zapor, ni vojašnica, ni taborišče, ampak je dom ljubezni. Prave ljubezni pa ni brez svobode. Tu ni verig, ključavnic, sužnjev in zapahov. Vsa vrata so odprta in na vseh piše: **Ljubi in delaj kar hočeš!** (Avguštin) Oče se daruje za nas, kajti življenje nima smisla, če ni darovano.

Človek ne more biti kristjan, če ne moli, tako kot ne more živeti, če ne diha, kajti molitev je zdravilo za vse bolezni. (R. Guardini)

Tako je molitev Oče naš povzetek celega evangelija. Je ključ za razumevanje Jezusovega oznanila. Je večna šola vsake molitve in življenja. Ta molitev mora dopoljevati in navdihovati vsako našo molitev, kajti **Oče naš je molitev vseh molitev**. V Svetem pismu ne boste našli ničesar, kar ni zajeto v Gospodovi molitvi. (Tertulijan) Ona je ključ za razumevanje Jezusovega oznanila in je večna šola vsake molitve in življenja.

Oče naš je molitev sinov in hčera. Zaimek »naš« nas postavlja v občestvenost, v bratstvo, v skupnost, v Cerkev. Nihče nima monopola nad krščanskim Bogom. Nobena veroizpoved in noben posameznik. Oče je »naš«.

To pa je težko izreči, kajti moram imeti hrabrost, da ga delim z drugimi in druge vključim v Očetovo družino. Moram se upreti svojemu egoizmu in predsodkom, kajti Bog Oče ni moj, ampak je naš. Bogu lahko rečem moj Oče, ampak samo, če sprejemem, da je on tudi naš Oče. Kajti če imam Boga za Očeta, me Bog sprašuje tudi po bratu in sestri, po bližnjem. Kot da nam želi reči: Če on ni tvoj brat, potem tudi jaz ne morem biti tvoj oče. **Molitev Oče naš je sinovska šele takrat, ko je bratska.** Zato zajema cel globus. Vsi smo sinovi in hčere istega Očeta, zato smo tudi medsebojno bratje in sestre. Vera v Boga, ki je Oče, vrača

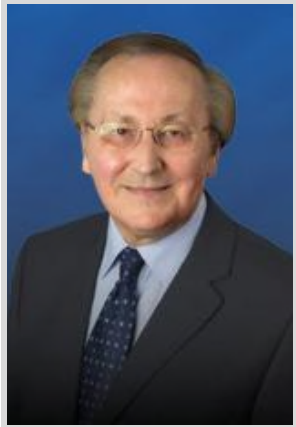
človeku sočloveka, bratu pa brata. Pravi odnos do brata pa je vedno ljubezen, ne pa interes.

Frančišek Asiški je dojel globino Oče naša, ko je nag stopil pred svojega zemeljskega očeta in mu rekel: »Do zdaj sem te imenoval oče, odslej pa lahko brezbrizno rečem tudi: Oče naš, ki si v nebesih, nate sem stavil vse svoje upe!«

Mislím, da se angeli v nebesih ne morejo dovolj načuditi temu, da ljudje, ki nam je dana prednost molitve, to prednost tako malo izkoristimo. Ko vernik moli, je podoben tistemu, ki vleče vrv v zvoniku, da bi premaknil zvon. Človek vleče vrv tu spodaj, na zemlji, zvoni pa zgoraj, v nebesih. (Spurgeon)

**Oče naš, ki si v nebesih,
posvečeno bodi tvoje ime,
pridi k nam tvoje kraljestvo,
zgoraj se tvoja volja
kakor v nebesih tako na zemlji.
Daj nam danes naš vsakdanji kruh
in odpusti nam naše dolge,
kakor tudi mi odpuščamo
svojim dolžnikom,
in ne vpelji nas v skušnjavo,
temveč reši nas hudega.
Amen.**

dr. Selwyn Hughes (1928 - 2006), valižanski krščanski duhovnik in pisec, avtor svetovno znanih dnevnik duhovnih misli »Every day with Jesus« ter ustanovitelj krščanske organizacije »Christian World Relief«

Psihologija in Svetopisemski blagri

Recept za doseg zdravja: Kako priti do sreče

(dr. Selwyn Hughes)

*Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je
nebeško kraljestvo. (Mt 5,3)*

Te besede je Jezus namenil svojim učencem in s tem tudi nam. Osnovna in vodilna misel, ki si jo spleča zapomniti, pravi: Blagre iz Jezusovega Govora na gori (Mt 5,3-10) tvori osem načel, ki predstavljajo svetopisemski recept, kako priti do duševnega in telesnega zdravja.

Znani psihiater dr. James Fisher je prepotoval ves svet v iskanju pozitivnih vrednot, ki so potrebne za zdravje ljudi, da bi napisal enostaven, uporaben in lahko razumljiv priročnik. Vsebovati bi moral nasvete za življenje kristjanov: kakšne misli naj gojijo, kako naj se obnašajo in kakšen odnos naj imajo do sveta, česa naj se izogibajo, če hočejo ostati duhovno zdravi. Potem pa je čisto slučajno odkril, da je vse to že napisano – to so blagri iz Jezusovega Govora na gori.

Ko razmišljamo o blagih, imejmo v mislih, da to niso napotki, *kaj naj delamo*, temveč *kakšni naj bomo*. Zakaj? Ker so naša dejanja izraz tega, kar smo. Blagri nas ne usmerjajo k dejanjem, temveč k držim, stališču, mišljenju. Naša drža ima velik vpliv na sleherni delček našega bitja – tako

konstruktiven kakor destruktiven vpliv.

Nek misijonar s Filipinov je pripovedoval, kako so Japonci med 2. svetovno vojno odvedli njega in njegovo ženo v koncentracijsko taborišče. S seboj sta smela vzeti le toliko, kolikor se je dalo spraviti v kovčke. Njegova drobna žena, težka komaj 50 kg, je nosila sto kilogramov težak tovor osem kilometrov daleč. Ko so prišli do cilja, tega nihče drug niti dvigniti ni mogel. V čem je bila skrivnost njene moči?

Priznani znanstvenik Mannheim je rekel, da uporabljamo komaj osmino svoje telesne zmogljivosti, ostalih sedem osmin pa se aktivira takrat, ko osvojimo pravo stališče. Če nam torej naša notranja drža pomaga izveliči skrite telesne rezerve, kakšno izkušnjo lahko imamo, če sprejmemo stališča, ki jih razgrinja Jezus v blagih. Lahko povečamo zmogljivost na vseh ravneh. Zdravniki in znanstveniki so mnenja, da imajo naša stališča na naše dobro počutje večji vpliv kakor naš krvni obtok.

Dejstvo je torej, da imajo stališča odločilen vpliv na telesno zdravje. Članek, objavljen v britanski zdravniški publikaciji, sporoča naslednje: »V človeškem telesu ni živca ali organa, na katerega bi ne vplivala drža uma in duha, kajti človek je enota duha, duše in telesa. Ko nastopi bolezen, ni prizadet le en del, ampak se bolezen nezadržno razširi tudi na ostala področja.« Stališča, ki jih gojimo v svojem

razumu, ne ostanejo le stališča, pač pa se izrazijo v določenih telesnih simptomih. Zakaj? Ker nas je Bog oblikoval tako, da naša pravilna duševna drža pozitivno vpliva na fizično stanje telesa. Kaj bi se zgodilo, če ne bi bilo tako? Telo in etika bi bila drug drugemu tuja. Priznani žilni kirurg je izjavil: »Odkril sem, da je Božje kraljestvo na vrhu mojega skalpela. Kar je prav s stališča etike, je prav tudi s stališča fizičnega telesa.« Moralno-etične zakonitosti in zakonitosti fizičnega zdravja je napisal isti Bog z enim namenom, da bi nam zagotovil zdravo in srečno življenje. Ustvarjeni smo tako, da s svojimi stališči lahko sami svoje zdravje ohranjamo ali pa si nakopljemo bolezni.

Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Nekateri prevodi to vrstico citirajo »Srečni so ubogi v duhu.« Vedeti moramo, da grška beseda »srečen« (*makarios*) obsega veliko več, kot si pod tem pojmom navadno predstavljamo. Pomeni globoko, obstojno srečo in ne le kratkotrajne osrečujoče emocionalne vzburljenosti.

Torej se Jezus že na začetku blagrov dotakne najpomembnejšega življenjskega vprašanja, vprašanja osebne sreče. Vsi bi si želeli biti srečni, kajne? Hrepenenje po trajni sreči je v nas vgradil sam Stvarnik. Čeprav je prirojena težnja po sreči od Boga, se moramo zavedati, da smo resnično srečni lahko samo v njem. Če pa smo ločeni od Boga in

njegove odrešujoče ljubezni, ki se tako jasno izraža v Kristusovi smrti in njegovem vstajenju, smo najbolj nesrečna bitja, »... smo od vseh ljudi najbolj pomilovanja vredni« (1 Kor 15,19). Sreča torej ni nekaj, kar bi sami lahko proizvedli, temveč je nekaj, kar lahko le prejmemo. Sreče ne moremo ustvariti, kot ne moremo ustvariti ljubezni. Ko smo ljubezen enkrat prejeli, jo lahko izkazujemo, ne moremo pa je ustvarjati. Prav tako je s srečo.

Sreča je podobna koketni mladenki: če greste za njo, se vam izmika, če se obrnete drugam, vas gotovo poišče. V tem sta Biblija in psihologija skladni, to izkušnjo lahko potrди milijon ljudi. Lahko rečem, da so najbolj nesrečni tisti ljudje, ki so se odločili, da postanejo srečni. Ti me spominjajo na dogodek s staro gospo, ki je peljala svojega vnuka v cirkus. Ko se je otrok od strahu tresel, mu je ukazala: »Uživaj zdaj! Zato sem te pripeljala sem, potrudi se in uživaj!«

V Markovem evangeliju 6,45-51 je opisan prizor, ko se učenci ponoči mučijo z veslanjem čez jezero. Veter in valovi jih ovirajo in zdi se, da je ves trud zaman. In potem se jim prikaže Jezus. Janez isti dogodek opiše tako, da so Jezusa vzeli v čoln in takoj pristali na obali, kamor so bili namenjeni (prim. Jn 6,21). Prav tako je s srečo. Prizadevamo si, da bi jo dohiteli, »veslaj se mučimo«, ko pa se ozavestimo in spustimo Jezusa v svoje življenje, smo že tam, kamor smo se usmerili. Če srečo želim dohiteti, ne smem hiteti za njo. Sreča ni nekaj avtonomnega, ampak je »spremljevalka«. Le tedaj, ko se približamo Jezusu, se tudi sreča lahko približa nam.

Kako torej v praksi lahko pridemo do sreče? Poglejmo še enkrat Jezusovo izjavo: »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.« Kaj pomeni »biti ubog v duhu«? Vsekakor se ne nanaša na materialno, temveč na duhovno ubožstvo: na pripravljenost odvreči vso samozadostnost in z razprtimi rokami sprejeti Kristusa.

»Ubogi«, v grškem izvirniku *ptochos*, se nanaša na uboštvo, ki je zavestno izbrano. Povedano drugače, uboštvo je prostovoljno praznjenje notranje biti tistih oseb, ki so se odločile postati »uboge«, da bi lahko nekaj sprejele. Bolj svoboden prevod bi se lahko glasil tako: »Blagor tistim, ki hočejo izprazniti svoje dlani, ki hočejo spustiti iz rok vse, česar so se prijeli, da bi se odprli Božjemu blagoslovu«.

Prvi Jezusov recept za srečo je torej prostovoljno odrekanje sebi. Seveda je ta zahteva v nasprotju s posvetnimi priporočili, kako postati srečen, npr. vzemi si, poskrbi za itd. Samoodrekanje je prvi korak k duhovnemu in duševnemu zdravju. To odločitev moramo sprejeti, če hočemo, da nas Jezus Kristus osreči. Poudarjam samoodrekanje. Mnogi ne morejo prejeti Kristusovih blagoslovov, ker imajo »polne roke« - niso se odrekli, čemur bi se morali – ker niso »ubogi v duhu«. Jezus Kristus se jim ne more podariti, ker se oni niso podarili njemu. Potrebno je sprejeti njegov recept in se odreči vseh opor, na katere se naslanjamo, in se izročiti Gospodu Jezusu. Prenehajmo hiteti za srečo, priznajmo si, da Jezusa Kristusa potrebujemo, sprejmimo ga v svoja življenja, kakor so ga učenci povabili v čoln in so se takoj znašli tam, kamor so bili namenjeni.

Ne smemo se čuditi, da je vstop v Božje kraljestvo pogojen s sprejemanjem. Mar se ne začne vsako življenje tako? Znanstveniki pravijo, da morata jajčece in semenčece sprejeti drug drugega, da bi se življenje začelo. Preden vznikne bilka in se razvije cvet, mora seme v zemlji sprejeti vlago in toploto. Če se proces ne začne s sprejemanjem, tudi ni začetka rasti. Kakor je v materialnem svetu, tako je tudi v Božjem kraljestvu prvi pogoj pripravljenost sprejemati.

Vašo pozornost želim usmeriti na sledeči tekst: »Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci ...« (Jn 1,12). Kako dobimo moč? Tako, da sprejmemo. Da pa bi lahko sprejeli,

moramo najprej napraviti prostor – osvoboditi se moramo vsega, česar se oklepamo. Moramo postati »ubogi«, da bi lahko »obogateli«. V Jezusovih besedah »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo« se nahaja preprosta, a neizogibna resnica: terja našo odločitev, da se »izpraznimo« in mu dovolimo, da »izpolni« naša življenja z odpuščanjem, ljubeznijo, močjo ... Srečo lahko najdemo pri Jezusu Kristusu. A kako to izvesti? Prav tako kot je to storil slepi človek iz Mk 10,50: »Odvrgel je svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu.«

Neka žena se je pogumno prebijala skozi gnečo, dokler se ni približala Jezusu in se dotaknila njegovega oblačila. »Dotaknila se je roba njegove obleke ...« Jezus je spraševal, kdo se ga je dotaknil, učenci pa so ga zavrnil, češ saj je gneča, nekdo te je pač dregnul. »Nekdo se me je dotaknil. Opazil sem namreč, da je šla moč od mene.« (Lk 8,40-56). Jezus je namreč razlikoval med dotikom in prerivanjem. Tisti, ki se ob Jezusu samo prerivajo, dobijo malo ali nič, kdor pa se ga dotakne, dobi vse. Če se še nisi dotaknil Jezusa, stori to zdaj. Dotakni se ga z iskreno prošnjo po odpuščanju, očiščenju, za moč nad skušnjavami, zmago nad strahovi in skrbmi, in za vse, kar pomeni oviro na poti do tvoje osebne sreče.

Prvi blagor bi lahko prosto prevedli tudi takole: »Čestitamo ponižnim, tistim, ki so pripravljeni prepoznati svojo potrebo in priznati, da obstaja Bog. Oni so kandidati za Božjo pomoč«. Verjemite, v nebesih ni nikogar, ki bi ne bil »ubog v duhu«. Zakaj? Zato, ker se nihče ne more napolniti z *nebeškim*, dokler se ni izpraznil *zemeljskega*.

Prevod in priprava: Marta Stupar

Oče, danes si me v moji načetosti znova privedel v zadrego. Moram se vprašati, ali je moja ljubezen tako sveža kot je bila takrat, ko sem te prvič srečal. Pomagaj mi pri odločitvi, da se spreobrnem in ponovno vrnem v tisti maziljeni trenutek, ko me je obsijala tvoja slava. Kajti če zdaj pobegnem od tebe, bom s tem pobegnil tudi od življenja, od svobode in od sreče.

Oče, ne morem več živeti brez tvojega svetega dotika, zato prihajam s pokesanim srcem v tvoj ljubeči objem, pripravljen in volján verovati samo tebi, ki se me dotikaš s svojo nadčutno močjo. Obišči me, da bo skozi moj duh znova curljala tvoja blagodejna milost in se zbrala v čašah slavljenja ter se izlila na oltar kot zahvalna dišeča daritev.

Oče, zahvaljujem se ti za reko življenja, ki izvira izpod tvojega prestola in teče skozi tvojo Cerkev skozi vse rodove. Moje suho srce koprni po nebeški plohi Svetega Duha ...

Oče, osvobodi me vsake ponarejene pobožnosti in mi pomagaj, da ne bi postal obredni nedeljski kristjan, ampak predan in prebujen učenec Božjega kraljestva kot živa priča na tej Zemlji.

Oče, kot lončar zgneti moje naduto srce in najdi način, da bom znova nagnil svoje uho k poslušnosti tvoji živi Besedi in se bom odzval na vse, kar pričakuješ od mene. Svoja krila želim prepustiti vetru tvojega Duha, da ne bi zaostajal na poti in se prepuščal strahovom. Daj mi tolikšno zaupanje, da bom tudi sredi trpljenja, in če bi bilo treba tudi s smrtjo, obdržal resnico Evangelija. Dokler stojim pred tvojim obličjem, naj se umirim pred tvojo svetostjo in v tišini počastim tvoje vzvišeno ime.

Oče, naj nikoli ne izgubim čudeža križa. Naj vedno stojim pred njim tako, kot takrat, ko sem prvič stal pred njim kot grešnik. Kajti to, kar sem, sem samo po tvoji milosti.

D. B.

Julie Ferwerda, ameriška krščanska govornica, pisateljica, svetovalka in sodelavka v človekoljubnih ustanovah.

Izpovedni esej

Laži, ki vodijo do izvenzakonske spolnosti (Julie Ferwerda)

Moje življenje je preko noči postalo prava nočna mora. Potem, ko sem svojemu možu priznala, da sem ga prevarala, sem izgubila njega in svoje dotedanje življenje. Po vsem tem nisem mogla niti jesti niti spati, občutila sem strah, sram in obup.

Bila sem zadnja oseba, za katero bi se pričakovalo, da bi naredila takšen greh. Šolala sem se v krščanski šoli, na pamet sem znala na stotine svetopisemskih citatov, poleg tega pa sem bila leta in leta vključena v delo v Cerkvi. Imela sem iskreno željo ugoditi Bogu in si neprestano prizadevala, da bi delala na razvijanju svojega odnosa z Bogom.

Toda moje izkustvo me je naučilo, da ne glede na to, kako je naša vera iskrena ali kako čiste motive imamo, nihče od nas ni dosegel tiste globine duhovne zrelosti, da bi se lahko pustil voditi občutkom svojega telesa.

Sveto pismo nas opozarja, da je »telo slabotno: »Bedita in molite, da ne prideta v skušnjava! Duh je sicer voljan, a meso je slabotno.« (Mt 26,41). In čeprav je bil David človek po Božjem srcu, »Gospod si je poiskal moža po svojem srcu ...« (1 Sam 13,14), je le-ta zabredel v prešuštvo. Kako bi potem lahko mi smatrali sebe za odporne na skušnjave?

Na srečo obstajajo načini, kako sebe zaščititi pred prešuštvom in drugimi nemoralnimi spolnimi dejanji. Prvi korak je prepoznati laž, ki jo satan usmeri v naš razum in ki nas lahko kasneje napelje na napačno pot.

Laž 1: Ni pomembno kakšne misli imam, vse dokler tega ne delam.

Moje življenje je bilo, če bi ga primerjala s filmi, preveč običajno. Da bi se izognila monotoniji, sem se začela spuščati v **domišljisko sanjarjenje**. Čeprav me je le-to psihično zadovoljevalo in čustveno napolnjevalo, nisem verjela, da je to nevarno za mojo duhovno rast, odnose ali cerkveno delo. Nihče ni vedel, sem si rekla, torej nihče ne bo zaradi tega trpel.

Resnica pa je: Naše misli postanejo naše obnašanje.

Kakor pri vseh ostalih »velikih« grehah je prevara pogosto rezultat niza majhnih posvetnih kompromisov v naših mislih, odločitvah in obnašanju. V začetku je bila videti moja domišljija glede moških nenevarna. Toda to je bila past. Kot gozdni požar je poželenje zahtevalo več in več, dokler ni postala moja vest tako neobčutljiva, da mi prešuštvo sploh ni bilo videti več kakor nekaj tako zelo strašnega.

Iz tega sem se naučila, kaj pomeni zapis v Jakobovem pismu 1,15: »Nato poželenje spočne, rojeva greh, storjeni greh pa porodi smrt.«

Laž 2: Bolj bom srečna z nekom drugim. Resnica: Edino z Jezusom sem lahko bolj srečna.

Ko sem spoznavala druge moške, sem odkrila, da ima vsak svoj lasten sklop slabosti in karakternih pomanjkljivosti (prav kakor tudi jaz). Zadovoljstvo sem iskala na napačnih mestih, vse dokler se nisem naučila resnice: najsrečnejša sem takrat, ko razvijam odnos z njim, ki me je ustvaril, z Bogom. Začela sem redno brati citate o Jezusovi ljubezni in kako zelo sem mu dragocena in šele takrat sem prvič v življenju začutila tako globoko zadovoljstvo kakor nikoli poprej. Jezus je vse to, kar sem iskala v drugih.

Laž 3: Ko me drugi opazijo, je to zaradi tega, ker sem nekaj posebnega.

Pridobivanje pozornosti od moških me je zastrupljalo od mladosti. Potrebovala sem ta občutek moči in samozaupanja. Ko sem se počutila nemočna ali zanemarjena od moža, sem iskala uteho pri drugih moških.

Resnica: Ljudje pogosto koristijo laskanje, da bi dobili, kar želijo.

Po ločitvi se je obsedenost z moškimi prilepila name kot nepremična buba. Ta je trajala vse do takrat, dokler nisem spoznala moškega, ki se ga nisem mogla obraniti. Zgodilo se mi je namreč, da me je zapeljeval z najbolj romantičnimi besedami in gestami, ki bi si jih ženska sploh lahko zamislila. Naenkrat pa mi je šinilo v glavo: pozornost, s katero me obsipava, sploh ni zaradi mene same, temveč zaradi želje po spolnosti in poželenja. Jaz mu sploh nisem pomenila nekaj posebnega, on je hotel mojo pozornostjo samo, da bi dobil, kar je želel.

Apostol Pavel opisuje takšne ljudi v Rimljanih 16,18: »Kajti taki ne služijo našemu Gospodu Kristusu, ampak lastnemu trebuhu, in s privzdignjenim in priliznjenim govorjenjem varajo srca preprostih.«

Začela sem razumevati, da bi tisti, ki bi mu bilo res do mene, podpiral mojo duhovno rast, ne pa hranil mojo nečimrnost ali zlorabljal mojo emocionalno nestabilnost.

Laž 4: Kos bom temu grehu. Izvlekla se bom iz tega.

Tekom nemoralnega spolnega razmerja sem mislila, da se bom lahko izognila posledicam greha. Ko se bom spokorila, mi bo Bog odpustil. Zakaj vsa ta naglica? Malo bom uživala v nezakonskih spolnih razmerjih in ko se bom naužila, ko bom pripravljena, bom svoje življenje vrnila nazaj na pravi tir.

Resnica: Bog bo razkril moj greh.

Sveto pismo pravi: »Če pa ne storite tako, glejte, ste grešili proti GOSPODU in vedite, da vas bo vaš greh našel.« (4 Mz 32,23).

Bog je v tem času vplival na neverjeten potek dogajanja, da bi bil moj greh razkrit, ker me je preveč ljubil, da bi me pustil na poti samouničenja. Vedel je, da če bo greh ostal neodkrit, ne bom nikoli uvidela, kako zelo odvraten mu je, in nikoli ne bi razumela, kako je moje početje boleče za mojega soproga, otroke in mene samo. Potem, ko sem priznala možu, sem se naučila, da so edini grehi, ki jih satan lahko uporabi proti meni tisti, ki jih prikrivam.

Laž 5: Življenje gre mimo mene. Zaslužim si nekaj boljšega.

Resnica: Sem že prejela več kot si zaslužim.

Moje izvenzakonsko spolno razmerje me je spomnilo na to, da ljudje zaradi grešne narave niti ne zaslužimo druge priložnosti. Dobra novica pa je, da Bog ne postopa z nami po naših grehih: »Z nami ne ravna po naših grehih, ne vrača nam po naših krivdah« (Ps 103,10).

Ponuja nam drugo priložnost, ne zato, ker si to zaslužimo, temveč zaradi velike Jezusove milosti. Sedaj vem, da življenje teče mimo mene (brez pravega smisla) samo takrat, kadar vsakodnevno ne preživljam časa z Njim.

Prevod: Nevenka Hrovat

Interpretacija evangelija: Mt 10,1-4

Dvanajsteri: Matej (Marcel Mango)

CESTNINAR MATEJ

Carinik je bil utelešenje greha.

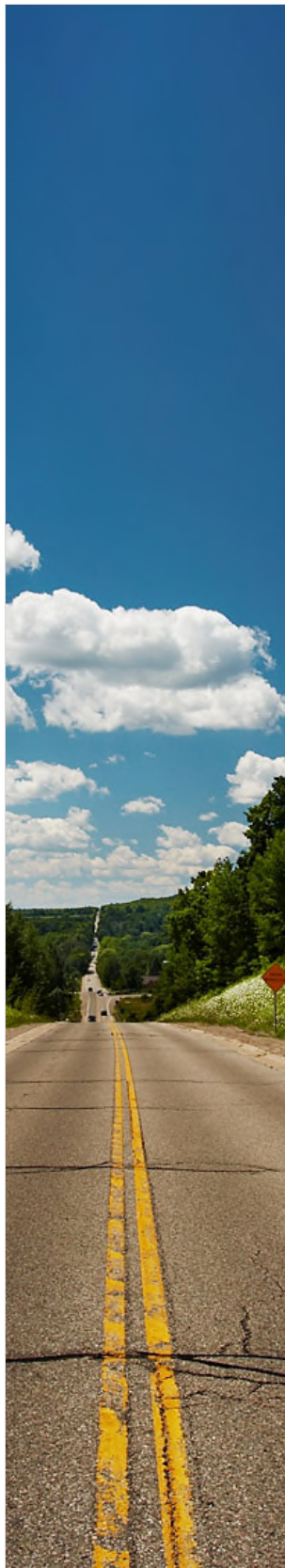
Matej je bil carinik in se je imenoval tudi Levi (prim. Mt 9,9 Lk 5,27-28), kar je tudi sam priznal in zapisal v seznamu apostolov v svojem Evangeliju (Mt 10,4). Iz drugih povezav poznamo tudi poklice drugih apostolov, vendar noben od apostolov ni bil imenovan po poklicu tako kot Matej. Kaj je želel Matej s tem povedati?

Davke in carine v času nove zaveze niso v rimskih provincah izterjevali Rimljani, ampak nastavljeni carinski zakupniki. Ti zakupniki so namestili uslužbenca, ki so se imenovali cestninarji. Največkrat so le-ti prihajali iz domačega ljudstva. Eden takšnih cestninarjev je bil Matej (prim. Mt 9,9; Mk 2,14; Lk 5,27). Cestninarji so poskušali obogateti s tem, ko so že določene zneske krepko povišali. Zaradi tega so bili predstavniki te vrste poklicev med ljudstvom zelo osovraženi. Na njih se je gledalo kot na izdajalce in celo iz sinagog so bili izobčeni. Nek pravoveren Izraelec ni mogel sprejeti, da nek Jud lahko sprejme mesto rimskega cestninarja, saj se zaradi stikov s pogani za stalno onečasti. Carinik je bil utelešenje greha: »Farizeji in njihovi pismouki pa so godrnjali in govorili njegovim učencem: »Zakaj jeste in pijete s cestninarji in grešniki?« (Lk 5,30).

Kadar so govorili o grehu, so cestninarji avtomatično spadali poleg. Zdelo se je, da je tudi sam Jezus na tak način gledal na cestninarje. Kajti, ko je nekoč govoril o neskesanih ljudeh, je te primerjal s cestninarji: »Če jih ne poslušša, povej Cerкви. Če pa tudi Cerkve ne poslušša, naj ti bo kakor pogan in cestninar« (Mt 18,17).

Če gledamo s te strani, ni težko ugotoviti, kaj je želel Matej razglasiti z imenovanjem svojega poklica. Ko ga je Jezus poklical k hoji za njim, je bil cestninar – utelešenje greha – poklican za učenca neposredno iz carinarnice. Jezus Kristus si je izbral apostola iz skupine najbolj osovraženih ljudi. Tako se je izkazala na najbolj čudovit način odrešujoča ljubezen našega Odrešenika. Z omembo svojega prepovedanega poklica je Matej istočasno želel reči: »*Glej, tudi za cestninarja obstaja možnost, da postane Jezusov učenec, celo takšen grešnik ima dostop do tega Odrešenika!*«

Naš Gospod pravi: »Prav takó bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja. Povem vam: Prav táko veselje bo vpričo Božjih angelov nad enim grešnikom, ki se spreobrne« (Lk 15,7.10). Takrat, ko se je Matej odzval Jezusovemu klicu in postal Jezusov sledilec, so se verjetno nebesa stresla od vrskanja milijonov angelov. »Zanesljiva je tale beseda in vredna popolnega sprejetja: Kristus

Jezus je zato prišel v svet, da bi rešil grešnike, med temi pa sem prvi jaz.« (1 Tim 1,15)

Posledice izbire Mateja izmed cestnarjev za apostola so bile obsežne. Ni spadal samo k dvanajsterim. Kasneje je napisal tudi enega izmed štirih evangelijev. Matej, cestnar, je dejansko prejel nalogo, da z navdihom Svetega duha napiše knjigo o življenju in smrti Gospoda Jezusa.

Vsi smo lahko žive priče za Jezusa Kristusa na tej Zemlji. Nobenemu se ni treba počutiti zaradi te vzvišene službe, da je preslab ali preveč grešen. Vsakdo lahko, če le želi, postane *čitljivo Jezusovo pismo*: »Očitno ste Kristusovo pismo, za katero skrbimo mi in ki ni pisano s črnilom, temveč z Duhom živega Boga, pa ne na kamnite table, marveč na table mesenih src.« (2 Kor 3,3).

Poziv Mateju, da hodi za Jezusom, se je zgodil takole: »Nato je šel [Jezus] ven in zagledal cestnarja po imenu Levi, ki je sedel pri mitnici, in mu je rekel: 'Hôdi za menoj!' Ta je vstal, pustil vse in šel za njim« (Lk 5,27-28). Jezus Mateja ni poiskal v njegovi hiši, ampak v okolici, ki mu je pripomogla k nazivu grešnika, v mitnici. S tem je bilo že od samega začetka brez prizanašanja jasno, kaj je predstavljalo greh v Matejevem življenju. Tako je bil ustvarjen najboljši temelj, da je lahko postal resnični Jezusov učenec.

Kdor ne preda Jezusu vseh področij svojega življenja, ne more biti pravi učenec ali *čitljivo pismo*. Matej je zapustil svojo mitnico in sledil Jezusu (prim. Lk 5,27-28). Jezusa moramo spustiti v svoje življenje in mu pokazati vso umazanijo in bedo. Šele potem lahko radikalno to opustimo. Sam Jezus Kristus je povsem jasno povedal: »Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni« (Jn 8,36). Matej je Jezusu dovolil, da je prišel v samo središče njegovega grešnega življenja in ni nič olepševal. Kar je Jezusa motilo, je opustil, in mu bil pripravljen slediti.

Potem ko je Matej že postal apostol, je Jezusa Kristusa povabil v svojo hišo in mu pripravil večerjo (Lk 5,29). Pri mizi z njim pa je sedelo »mного cestnarjev in drugih«. Matej je bil torej takoj po svojem klicu aktiven ter se je izkazal kot evangelist in apostol, odločen v dejanjih. Toda ne bi podrobneje govoril o tem, pač pa bi veliko bolj poudaril dejstvo, da se je to povabilo zgodilo, ko je Matej že bil Jezusov učenec, ko je že spadal v krog dvanajstih apostolov.

V življenju Božjih otrok obstaja nekaj, kar je izrednega pomena, namreč prenova. Človek se spreobrne le enkrat, človek se le enkrat na novo rodi in sicer enkrat za vselej. Toda prenova se mora dogajati vedno znova – vsakodnevno. S preno

ostane naše življenje z Jezusom goreče. To se zgodi tako, da vsakokrat damo Gospodu Jezusu nov prostor v svojem srcu. On ne zapusti našega srca, če mi odgovemo. Toda greh in upiranje lahko napravita, da je Jezusu stanovanje neduhovno in neprimerno za bivanje. Kaj bi napravili mi, če bi v hiši nenadoma začeli s stropa odpadati veliki kosi, ki bi napravili take razpoke, da bi nas nekdo od zunaj videl v hišo? Takoj bi dali stanovanje prenoviti. Za to gre. Stanovanje Jezusa Kristusa, naše srce, v katerem živi preko Svetega Duha, je včasih zaradi greha tako poškodovano, da se Gospod ne more počutiti dobro in takrat moramo napraviti temeljito čiščenje.

Pavel je zapisal: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas? Če pa kdo Božji tempelj uničuje, bo Bog uničil njega. Božji tempelj je namreč svet, in to ste vi. (1 Kor 3,16-17).

Dovolimo, da se Jezusovo stanovanje, Božji tempelj, dnevno očisti in »renovira«. Ali vidimo v duhu, kako je Matej svojo hišo obrnil od vrha do tal, da bi jo očistil in se pripravil za Gospodov prihod? Bil je že učenec, ampak je hotel utrditi to vez z Gospodom s tem, da ga je povabil k sebi. Ta primer bi nam bil lahko za spodbudo.

Prevod: Vida Derganc

Vir: Mitternachtsruf 09/2009, rubrika *Biblische Botschaft*

**»Le kdo te je postavil za to, da neprenehoma preverjaš srčni utrip Kristusove Cerkve
in da meriš njeno temperaturo
in jo ocenjuješ po svojih ozkih merilih.
Vedi, da Cerkev ni ideal,
ki ga ustvarjamo mi,
ampak Božja milost.«**

(Dietrich Bonhoeffer)

Nasveti za branje Svetega pisma

Marsikdo bi rad bral Sveto pismo, pa ne ve, kako naj se ga loti. V Mehiki poteka v teh tednih mesec branja Svetega pisma. Škof v Querétaru, ki je med drugim tudi svetopisemski strokovnjak, je za to priložnost napisal Deset zapovedi za koristnejše branje Svetega pisma. Njegove nasvete posnemamo iz agencije Zenit (2009).

1. Ne misli, da si ti prvi bralec/ka Svetega pisma. Ogromno ljudi je v stoletjih bralo Božjo besedo, premišljevali so jo, živeli po njej in jo posredovali dalje. Najboljši razlagalci Svetega pisma so »svetniki« (svetnik je tisti, ki ljubi Boga in bližnjega kot samega sebe; op. ured.).

2. Sveto pismo je knjiga cerkvenega občestva. Branje Svetega pisma, tudi kadar ga bere kdo sam zase, ni samotarsko opravilo. Za uspešno branje se uvrstimo v velik cerkveni tok, ki ga vodi Sveti Duh.

3. Sveto pismo je Nekdo. Zaradi tega se istočasno bere in slavi. Najboljše branje se opravlja pri bogoslužju.

4. Središče Svetega pisma je Jezus Kristus. Zato beremo Sveto pismo pod Jezusovim pogledom. Jezus Kristus je Ključ za razumevanje Svetega pisma.

5. V Svetem pismu so dogodki in izreki, dejanja in besede, ki so tesno povezani drug z drugim; besede oznanjajo in osvetljujejo dejstva, le-ta pa potrjujejo besede.

6. Glede vprašanja, kje začeti z branjem, svetujemo, da je morda najbolje začeti z branjem Evangelijev. Potem nadaljujemo z Apostolskimi deli in Pismi. Vmes preberemo kakšno knjigo iz Stare zaveze. Psalmi so molitev skupnosti in skupin. Preroki so duša Stare zaveze, njim je potrebno posvetiti poseben študij.

7. Sveto pismo osvojimo z obleganjem, kakor Judje mesto Jeriho. Zato je dobro brati vzporedne odlomke. To zahteva nekaj časa, je pa zelo koristno. Eno besedilo pojasni drugo, kakor je rekel že sv. Avguštin: »Stara zaveza postane jasna v Novi zavezi in Nova zaveza se skriva v Stari zavezi.«

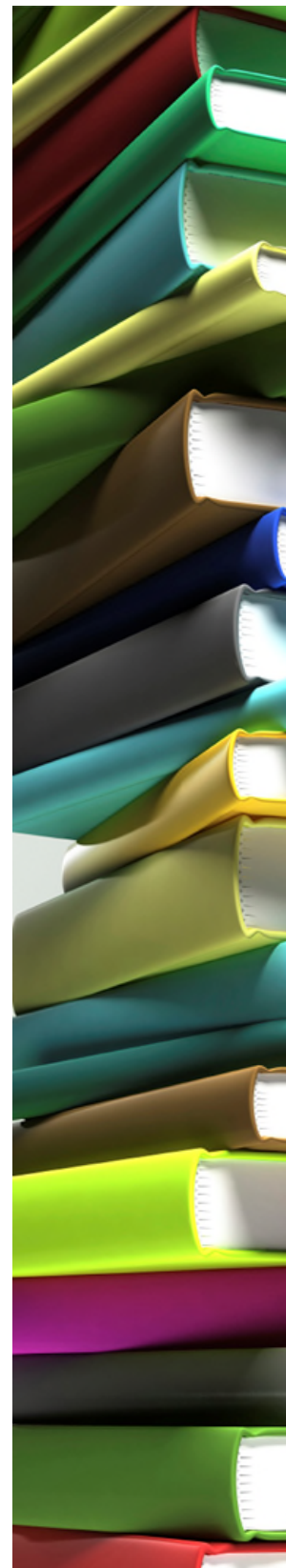
8. Sveto pismo moramo brati in premišljevati z istim duhom, kakor je bilo napisano. Glavni pisec Svetega pisma je Sveti Duh, ki je tudi glavni razlagalec Božje besede. Kadar beremo Sveto pismo, ga moramo klicati nase in se mu po branju zahvaliti.

9. Svetega pisma ne smemo nikoli uporabljati za to, da bi druge kritizirali ali obsojali.

10. Vsako izmed svetopisemskih besedil je nastalo v določenem času in v določenem načinu tedanjega izražanja. Če tega ne upoštevamo, manipuliramo z Božjo besedo, izgovarjamo Božje ime nespoštljivo, brez potrebe – v prazno.

Prevod in povzetek: Gašper Rudolf,
duhovnik v Novi Gorici

vir: <http://zupnije.rkc.si/go-kapela/?id=38&fmod=0>

Grantley Morris,
avstralski humanist
ter evangelijski
pisatelj in terapevtski
apologet

Interpretacija evangelija

Osvobodí se!

Nadnaravne rešitve za navade in stvari, ki vam pri vas niso všeč
(Grantley Morris)

Moč, da postanete oseba, kakršna si želite biti

Presenečeni bi bili, koliko ljudi je prelomilo prijem pohablajočih navad, tako da so se povezali z globoko duhovno resničnostjo, ki je nad našim razumevanjem in ki nam je nadrejena v vsakem pogledu, tudi pri inteligenci ali morali. Ker pa je ljubezen bistvo morale, bi o tej duhovni stvarnosti morali razmišljati ne kot o nečem, ampak kot o Osebi. Kar pa zmede mnogo ljudi.

Tako preprosto kot zaljubiti se

Zaljubiti se v najbolj čudovito osebo v vesolju je ključ do osvoboditve od močnih navad. Upravičeno zavrnamo religijo, ki predstavlja seznam tega, kar lahko storimo in česa ne smemo. Da bi zapolnili nezapolnjeno praznino v nas, potrebujemo poživitev brezkončnega ljubezenskega razmerja. Dokler niso naše najgloblje (in pogosto tudi potlačene) potrebe zadovoljene, nas bodo večno privlačile nižje stvari, v poskusu da bi naša razjedajoča bolečina otopela. Stvari, h katerim se nezavedno obrnemo, so lahko obilica dela, prenašanje, kompulzivno obnašanje, kemijski izdelki, neprimerna uporaba spolnosti ... Seznam se zdi brez konca. Mnoge izmed teh stvari so legitimne, toda nikoli niso bile namenjene temu, da bi potešile naše najgloblje potre-

be. Ko so vsiljene v to nenaravno vlogo, so tako nezadovoljive kot embalaža ali ovojni karton od hrane sestradanemu človeku – toda ker ni nič boljšega, s čimer bi zapolnili praznino, pogosto postanemo sužnji teh stvari.

Korak v neznano

Bog, nisem prepričan, če obstajaš, toda vem, da želim biti osvobojen od ... [imenuj tisto, kar te obremenjuje]. Moji motivi mogoče niso popolnoma čisti in mogoče sem zaslepljen in ne morem videti drugih stvari v življenju, ki bi jih moral spremeniti. Toda prosim te, da odpreš moje oči, da bi videl tvoj obstoj in bi vedel, da te potrebujem. Pridi bližje k meni. Odpri moj razum, ko bom bral naprej in mi daj pogum, da bom storil, kar bi moral.

Ni si težko zamisliti, da bi vsakdo lahko prelomil navade, če bi imeli nadnaravno moč Boga, ki bi tekla skozi nas. Toda okuženi smo z nepopolnostjo. Bog je presvet, da bi se povezovali z njim. Božja moč bi nas zagotovo raznesla in njegova popolnost ga naredi nedosegljivega. Toda, ko je bil Jezus križan, so se mesta krivih in nedolžnih zamenjala. Jezus, edini človek, ki je živel popolno življenje, je dopustil, da so z njim ravnali, kot da bi bil moralno pokvarjen, zato da bi se z vsakim, ki želi biti del te zamenjave, ravnalo kot z nedolžnim.

Nekaj zelo kompliciranega sem stisnil v nekaj besed, toda preskočimo zapleteno in preidimo h koristim. Ko

je Jezus sprejel dejanje, ki smo si ga zaslužili mi, so se odprle neverjetne možnosti, vključujoč tudi to, da v nas lahko prebiva sveti Bog, čeprav smo bili svetovno daleč od božanske popolnosti. Dejstvo je, da lahko danes po Jezusovi zaslugi uživamo moč in čast, ki bi drugače ostale shranjene pri Bogu in kot takšne nam nedostopne. Seveda to vključuje tudi moč, da zlomimo zlo. Oglejmo si to pod drugačnim zornim kotom.

Suženj navad

»Vsak, kdor dela greh, je suženj greha.« (Jn 8,34)

Tako je učil Jezus in kakršenkoli odvisnik – naj bo to od heroina ali grdih besed, kraje ali kajenja, alkohola, anoreksije, kockanja, nagle jeze, pornografije ali pedofilije, incesta ali kakršnekoli druge oblike obsesivne seksualnosti – se mora strinjati. Za problemi, ki nadzirajo naše življenje, stoji duhovna moč. Ta je zla in veliko močnejša od nas ter dokončno uniči svoje žrtve. To je tako, kot da so nas navade in zle sile ugrabile in zasužnjile. Odpor je neučinkovit. Ko si suženj in ti tvoj gospodar izda ukaz, ti ubogaš. Drugače te bo bičal do onemoglosti, dokler tega ne storiš. Edino upanje, da pobegneš svojemu gospodarju, je, da te pretepe do smrti ali pa da te kupi drugi gospodar.

Navada te drži za goltanec.

»Če vas torej Sin osvobodi ...«

Ob neverjetni ceni svoje lastne krvi se je Jezus ponudil, da te »kupi« od tvojega lastnika, plačal je odkupnino, da te je rešil iz smrtnega oprijema ugrabitelja. Predstavlja si to kot izmenjavo zapornikov, kjer je nedolžni Božji Sin zamenjal mesto s teboj. To je bistvo križa. Jezus je dopustil, da postane satanova igrača, v zameno za tvoj izpust. Zlo je Kristusu storilo to, kar bi storilo tebi. On je bil nadlegovan, ustrahovan, pretepen, zezan, mučen, ubit. Toda, ko je ta zlobni tiran imel Jezusa v svoji moči, je ugotovil, da je Jezus zanj premočan. Žrtev je postala zmagovalec! Nedolžnost je zmagala! V Jezusu je dobro premagalo zlo in izpust ti je bil zagotovljen, ko je premagal sile zla in zmagoslavno vstal iz groba.

Če sprejemaš Jezusovo ponudbo, te ta kruti tiran nima več v lasti; ima te tvoj ljubeči Odrešenik. Te sile, ki so te včasih zasužnjevale, lahko poskusijo s starimi triki, ti grozijo z vso peklensko jezo, te privlačijo z vsemi svojimi zapeljevanjem in ti lahko samo odkorakaš stran. Droge, pijača, poželenje, pohlep ali karkoli drugega se ni spremenilo. Toda to te več nima v oblasti. Jezus te ima. (Če se to prepričanje zdi preveč posplošeno, ne bodite zaskrbljeni. Podrobnosti si bomo ogledali kmalu.)

Zapomni si vsaj to: Če Jezus ni naš ljubeči gospodar, potem je gospodar greh. Če ne ubogamo Jezusovih modrih zapovedi, bomo morali skočiti k dejanju, ko bo zapovedoval greh.

»O, fuj!«

Sovražimo idejo, da bi nam narekovalo zlo. Toda misel, da bi nam ukazoval Bog, ni nič bolj mikavna, dokler ne odkrijemo, da Bog ni sebičen, lačen moči in nam ne kvari zabave, kot si mi zamišljamo. Ko odkriješ, da se Bog posveča povečevanju tvojega veselja, je to nadvse osvobajajoča izkušnja. On je Bog, ki je ustvaril vsako dobro stvar, v kateri smo kdajkoli uživali. Kako smo si lahko sploh kdaj zamišljali, da ubija radostne stvari? Nekako smo končali z absurdno idejo, da Bog mrko gleda na nas – ta, ki nas tako močno ljubi, da je preлил svojo kri za nas, ko smo še bili v najslabšem položaju.

Resnica je, da je Bog navdušen nad tabo od trenutka, ko si (bil) na novo rojen. To misel bi mogoče zadržali za nekaj ur, toda hitro se nam izmuzne. Pogost mislimo, da če je bil Bog kdaj zadovoljen z nami, je bilo to enkrat v preteklosti in ne zdaj. Zakaj je tako težko verjeti, da se mi je Bog ravno sedaj nasmehnil? – Ker imamo zelo inteligentnega duhovnega sovražnika, ki ve, da nas lahko obvladuje samo, če lahko oslabi naše radostno zaupanje in veselje, s katerima v vsakem trenutku, ko se soočimo z najmanjšo težavo, stečemo v Božje ljubeče, mogočne roke.

Kako se soočiti z občutkom krivde?

Prejem nadnaravnih sposobnosti, da bi lahko prekinili s slabimi in škodljivimi navadami, je odvisen od »duhovne poravnave«. V kakšnem pomenu? Tako kot ni mogoče starega avtomobila zamenjati za popolnoma novega, brez da bi ob tem podpisali formalno pogodbo za prevzem določenih finančnih obveznosti, je podobno tako tudi, če hočemo star način življenja zamenjati za novega. Skratka, lahko se strinjaš in podaš v doživljenjski odnos z Jezusom, v katerem vse, kar je tvoje, postane njegovo (tvoji grehi – to je to, kar ga je stalo življenja – tvoj čas, denar, razmerja itd.), in vse, kar je njegovo, postane tvoje (njegova moralna popolnost, moralna krepost, nikoli končano življenje, duhovno bogastvo, priznanje pri Bogu, itd.).

V vsakem primeru ti prejmeš najboljše in Jezus potegne »ta kratko«, vendar Bog, v vsej globini svoje ljubezni do tebe, si te poravnave želi bolj, kot si to lahko predstavljaš. Preizkusi in spoznaj prednosti te Božje ponudbe!

Prevod: Marija Hrovat Sladič

vir: <http://net-burst.net/tough/habit.htm>

Praktično življenje

Ključ za srečen zakon in družino

(Rudi Bork)

»Veruj v Jezusa Kristusa in rešen boš ti in tvoja hiša!« (Apd 16,31)

Prevajalec Schlachter prevaja vrstico iz Apostolskih del 16,31 takole: »Veruj v Gospoda Jezusa Kristusa, tako boš rešen ti in tvoja hiša!« Kaj ima ta znana vrstica skupnega z zakonom in družino? Pripeljala me je do točke, s katero se ukvarjam že kar nekaj časa v zvezi s tematiko zakona. Kaj nudi dobra zakonska svetovalnica? Kaj potrebujeta zakonska partnerja, da bi lahko živela v harmoničnem in izpolnjujočem trajnem zakonskem razmerju? Ali obstaja ključ za resnično dober zakon?

V preteklih letih sem prebral dosti knjig o zakonski zvezi – knjige za žene, za moža ali za oba skupaj. Obiskoval sem seminarje za zakonske zveze. In ogledal sem si zbornike prenekaterih simpozijev. Veliko dobrih in koristnih ponudb je bilo notri. Vendar nekaj mi je vsakič vzbudilo pozornost: pogosto je bilo govora le o zunanjih temah. Obravnavalo se je simptome. Vzroki so večinoma ostali nedotaknjeni. Rad bi pojasnil s preprostim primerom. Ločimo ključ od hišnih vrat in ločimo ključe od posameznih sob. Kaj nam koristi šop ključev za dnevno sobo, kuhinjo, kopalnico, pisarno, delovno sobo, klet, otroško sobo itn., če nimamo pri sebi ključa od glavnih vrat, da bi sploh lahko vstopili v hišo? Mnoge knjige o zakonski zvezi, seminarji in družinske revije se mi zdijo kot ključi za sobe. Vendar manjka ključ od glavnih vrat. Nekateri izmed ključev od posameznih prostorov oz. okvirnih tem o zakonskem odnosu so:

- natančni opisi potreb moških,
- razlage ženskih potreb,
- pojasnjene osnove za dobro komunikacijo v zakonu,
- navodila za boljše spolno življenje,
- opisi pomoči pri soočanju s krizami, brezčutnostjo in z verbalnim ali celo fizičnim nasiljem.

Seveda so te teme skrajno pomembne. Toda težave in pomanjkljivosti na tem področju imajo vendar globlji vzrok! »Mnogo zakonskih parov je našlo zaradi strokovnih nasvetov resnično pomoč in nekateri svetovalci napravijo veliko več, kot da bi le skrili rane pod oblič. Toda po moji presoji je 90 % vseh zakonskih težav neposredna posledica tega, kar Sveto pismo imenuje greh. Poslušnost enostavnemu nauku Svetega pisma bi v večini primerov vodila k načinu zakona, kakšnega je imel v mislih Bog«. (Robertson McQuilkin: Biblische Ethik).

Zakon je dvokolesnik

Dvokolesnik pelje dobro le z dvema kolesoma. Vsak dvokolesnik ima težavo takoj, ko začne ena izmed pnevmatik puščati zrak ali če platišči nista uravnoveženi. Celo najboljši izdelovalec, najstabilnejše ogrodje, najdražja prestavna ročica in najzanesljivejši voznik ne morejo nadomestiti deficita prazne gume ali poškodovanega platišča. Obe kolesi morata biti nepoškodovani, če želita lepo peljati naprej. Zakon je dober le toliko, kolikor je dobro duhovno stanje obeh partnerjev! S plosko nogo ne more nihče zmagati na kolesarski dirki »Tour de France«. In mlačen kristjan ne more vzdrževati zakona, ki bi trajno in kvalitetno funkcioniral.

»Veruj v Gospoda Jezusa Kristusa, tako boš rešen ti in tvoja hiša!« Odnos z Jezusom Kristusom oblikuje odnos do družine. Tako enostavno razumljiva je tale vrstica! Razčlemba je banalna: vzrok in delovanje. »Veruj v Jezusa Kristusa« je vzrok, »tako boš rešen ti in tvoja hiša« je delovanje. Dober zakon predstavlja soliden odnos vere. To je ključ od glavnih vrat!

Za trenutek bodi iskren do sebe in si odgovori:

- kakšen se ti zdi tvoj zakon?
- kako bi ocenil kakovost tvojega zakona?
- kakšen se ti zdi tvoj osebni odnos do Jezusa?
- kako ocenjuješ kakovost tvojega učenja, tj. hoje za Jezusom?

Kmalu boš opazil, kako je oboje med seboj neločljivo povezano. Poškodbe v mojem odnosu do Gospoda Jezusa neogibno vodijo v »klimatsko katastrofo« v mojem zakonu. Kdor želi nekaj napraviti s svojim zakonom, ta mora najprej storiti nekaj za svojo duhovno rast!

Veruj v Gospoda Jezusa Kristusa! Od ječarja se naučimo tega: osebna vera človeka najprej »okuži«, nato povzroči posledice in ustvari spremembe. Vera v Jezusa je najprej spremenila ječarja. Končno je njegova vera zaobjela vso njegovo družino in jo zapečatila. Če si nezadovoljen v svojem zakonu, potem ne »brkljaj« okoli simptomov. Ne vrzi vse krivde v partnerjev čevalj. Najprej preveri sebe. Je tvoj odnos z Jezusom nepoškodovan? Si mu poslušen? Napreduješ v duhovnem življenju?

Morda se zdi to preveč abstraktno. Zato želim povedati bolj praktično:

- si redno vzameš dovolj časa za izražanje osebnih notranjih občutkov in misli s svojim Gospodom?
- se pogovoriš o svojih težavah, skrbeh, stiskah in strahovih z njim?
- ali »izpustiš paro« pri njem, kadar si jezen in razočaran?
- ali zavestno ubogaš njegove zapovedi in predloge iz Svetega pisma?
- upoštevaš njegove obljube s tem, da mu zaupaš?
- živiš iz in v odpuščanju?
- ali v odnosu z Jezusom napreduješ in rasteš?

Najbolj enostaven samoocenjevalni test, s katerim lahko preveriš svoje stanje vere, se nahaja v Apostolskih delih 2,42: »Bili so stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah.«

1. Nauk apostolov/Biblija: Kako bo lahko generacija kristjanov, ki vidi Biblijo kot zastarelo, prestaro in neobvezujočo knjigo, dosegla solidno zakonsko zvezo? Odnos do Božje besede postaja čedalje bolj labilen, majav. Posledično pa so zakoni vedno bolj nestabilni. Vprašanja nesrečnih mož in žena so vedno glasnejša, odgovori v knjigah in na seminarjih vedno bolj nezadostni, ker se knjige s pravimi odgovori več ne bere in ne posluša. Mnenja sem, da je najboljši svetovalec Bog sam in najboljša strokovna literatura za zakon Biblija. Je največja avtoriteta in merilo v vseh vprašanih vere in življenja! Ali usklajuješ svoja pričakovanja in cilje, ki jih imaš v življenju, s pričakovanji in cilji, ki jih ima Bog za tvoje življenje in ti jih je razodel v svoji besedi?

2. Skupnost: Skupnost z vernimi zame pomeni kovanec z dvema stranema. Skupnost sestoji iz dajati in prejemati oz. služiti in biti postrežen. Mnogo kristjanov razume skupnost le enostransko, z vidikom jemanja. Potrošniška miselnost pri vernikih je resno breme za marsikatero skupnost. Postavljene so velike zahteve in s tem velika zahtevnost do odgovornih. Po drugi strani pa splošna pripravljenost »za služenje z osebnimi darovi v skupno korist« upada. Kdor zakonsko skupnost jemlje kot osebno korist, se bo zagotovo kmalu streznil. Ponovno si moramo čisto na novo vzeti k srcu in udejanjati tisto načelo: »Dajanje bolj osrečuje kot jemanje!«

3. Lomljenje kruha: V središču zadnje večerje je odpuščanje in sprava. Veliko zakonov boleha zaradi nesprave. Zakonski partnerji niso več pripravljene odpuščati oz. si medsebojno odpuščati. Grehi pred Bogom in ljudmi se še nekako prepoznajo, toda se

ne priznajo in ne očistijo. Svojim slabim navadam, karakternim hibam in egoistični drži prizanašamo. Imaš pogum, da napoveš grehom v svojem življenju totalni boj? Čudil se boš, kakšne pozitivne posledice bo imelo to v tvojem zakonu in družini.

4. Molitev: Prva skupnost je vzdrževala stalno »on-line« zvezo z Gospodom Jezusom. Živa vera se dokazuje s tem, da neprestano potrebuje molitev. Vse velike svetopisemske osebnosti vere so bili molilci. Kakšno mesto in vlogo ima molitev v tvojem življenju? Tu ne mislim v teoriji, ampak praktično. Že nekaj časa opazujem v naši skupnosti, kako se v mnogih družinah kopičijo težave. Nekateri imajo težave tu, drugi stiske tam. To so izzivi, preko katerih jih želi sovražnik zastrašiti, streti in napraviti brezvoljne, apatične. Če želimo, da mu to ne uspe, se moramo zateči k Jezusu. Pomagal nam bo, da bodo sovražne skušnjave postale pomembne izkušnje z našim Bogom. V Bibliji se začnejo vsi čudeži z nekim problemom. Bi rad doživel čudež? Želiš izkusiti, da je tvoj Gospod Jezus večji od tvojih tegob? Potem investiraj čas v molitev!

To vse skupaj pomeni: »Verjeti v Gospoda Jezusa Kristusa.« Takšno življenje bo najprej zaznamovalo tebe, te spremenilo in osrečilo in končno vse, ki so s teboj v hiši, začeni pri zakonskem partnerju. Vsi dobronamerni nasveti skupaj ne bodo obrodili zelenega sadu in sprememb, če mož in žena ne bosta resno delala na temelju dobrega zakona, to je na duhovnem področju. Odločen pa je lasten odnos do Jezusa Kristusa. »Ne okupiraj« se s skrbmi glede ključev od posameznih sob. Skrbi za to, da boš imel ključ od glavnih vrat. Ne obtiči pri reševanju simptomov, poskrbi za vzrok.

Upam in molim, da bi ta prispevek imel za posledico:

1. da bi se posamezniki odločili obnoviti in okrepiti odnos z Gospodom Jezusom Kristusom,
2. da bi se zakonci odločili obnoviti in okrepiti odnos z Gospodom Jezusom Kristusom,
3. da bi vsakdo, ki bi se tako odločil, zmogel svojo pripravljenost pokazati s tem, da bi vse izzive kakršnekoli vrste v zaupanju predajal Gospodu Jezusu Kristusu in jih na tak način premagoval.

Prevod: Vida Derganc

Vir: Mitternachtsruf 11/2009, rubrika *Blickfeld*

Homilija

Bog deluje skozi šibke ljudi

(mag. Gary Carlson)

mag. Gary Carlson,
evangeljski
duhovnik
iz Novega mesta

1 Knjiga Kraljev 19, 1-4:

»Aháb je povedal Jezabeli vse, kar je storil Elija, in kako je z mečem pobil vse preroke. Jezabela pa je poslala k Eliju odposlanca s sporočilom: 'Tako naj storijo bogovi in tako dodajo, če jutri obsoréj ne bom storila s tvojim življenjem, kakor je življenje enega izmed njih!' Zbal se je, vstal in odšel, da si reši življenje. Prišel je v Beeršébo na Judovem in tam pustil svojega služabnika, sam pa je šel naprej v puščavo dan hoda. Prišel je in sédel pod samotno bodičevje; želel si je smrt in rekel: 'Dovolj je; zdaj, GOSPOD, vzemi moje življenje, saj nisem boljši kakor moji očetje.'«

Nihče ne more zanikati moči Boga v življenju preroka Elije. Vsi kristjani vemo, da ga je Gospod uporabil v njegovi službi. Kljub temu pa v teh vrsticah vidimo, kako se je Elija odločil predati, čeprav je videl velike čudeže. In če ste prebrali preostanek zgodbe, veste, da je Elizej nedolgo zatem bil imenovan za Elijevega naslednika, Bog pa je Elija vzel v nebo. Kljub temu, da je Elija bil velik Božji človek, je na koncu podlegel pritiskom svoje službe.

Zgodba Svetega pisma je zgodba o Božji slavi, hkrati pa je tudi zgodba o človekovi slabosti. Je zgodba o ljudeh, ki so pričeli služiti Bogu v zvestobi, a

mnogi so v nekem trenutku zapadli v greh ali pa so se umaknili stran od svojega klica. Bolj kot preučujem Sveto Pismo, bolj sem začuden nad dejstvom, da Bog sploh uporablja ljudi za kakršnokoli delo, saj so celo duhovni velikani doživljali trenutke velike slabosti. Zdi se mi, da je Bog sprejel veliko tveganje, ko se je odločil uporabiti ljudi, da izpolnijo njegovo voljo.

Imamo svobodno voljo, kar pa ne pomeni, da smo lahko neposlušni Bogu ali pa delujemo proti njemu. Bog nikogar ne sili v poslušnost. Ko se odločimo delati napačne stvari, nam on to dovoli.

Kot primer lahko vzamemo zavezo, ki jo je Bog sklenil z Abrahamom in mu obljubil, da bodo vsi narodi blagoslovljeni po njemu. Toda vemo pa, da se je skozi svoje življenje Abraham velikokrat izneveril Bogu. Abraham je odlična uprizoritev dejstva, da Bog deluje v življenjih šibkih ljudi.

Lahko bi govorili tudi o tem, kolikokrat sta se Izak in Jakob izneverila Bogu. Ali pa o Jakobovih sinovih, ki so postali voditelji dvanajstih rodov Izraela, in o tem, kako so se mu tudi oni izneverili.

Res je, da je Bog naredil veliko čudežev skozi Mojzesa, ampak tudi Mojzes je imel dolg seznam osebnih neuspehov.

Zgodovina Izraela je v resnici zaskrbljujoča, ker so se ljudje nenehno upirali Bogu in oboževali lažne kánaanske bogove. Novi

judovski kralji so prihajali in odhajali, ampak celo najboljši izmed njih so grozovito grešili proti Bogu. Bog je skozi celotno Staro zavezo klical svoje ljudstvo, da se pokesa, ampak le redki so prisluhnili.

Zato je Bog dvignil preroka Elija. Elija je bil močno maziljen s Svetim Duhom in je klical ljudi h kesanju. Ampak Izraelci tega niso storili, temveč so postajali vedno slabši, kot lahko preberemo v Svetem pismu. Elija je ljudem naznanil, da v deželi ne bo deževalo, ker so oboževali lažnega boga po imenu Báal. Na koncu suše, ki je trajala tri leta, pa je Elija poklical vse Báalove preroke na zbor na goro Karmel. Razglasil je, da se bo zgodilo soočenje med Báalom in resničnim Izraelovim Bogom. Na gori sta bila dva kupa lesa z daritvijo in vprašanje je bilo, ali bo Báal poslal ogenj z neba in použil žgalno daritev ali pa bo to storil Bog.

Báalovi preroki so pričeli moliti. Bili so v agoniji. Jokali so k Báalu, da jih usliši. Zbadali so se s ostrimi kamni, da bi pokazali Báalu, kako resni so. **AMPAK NIČ SE NI ZGODILO.** Zatem je Elija izrekel preprosto molitev in ogenj je padel z neba in použil daritev. Ljudje so to videli in vpili: "Gospod je Bog!", ter ubili Báalove preroke.

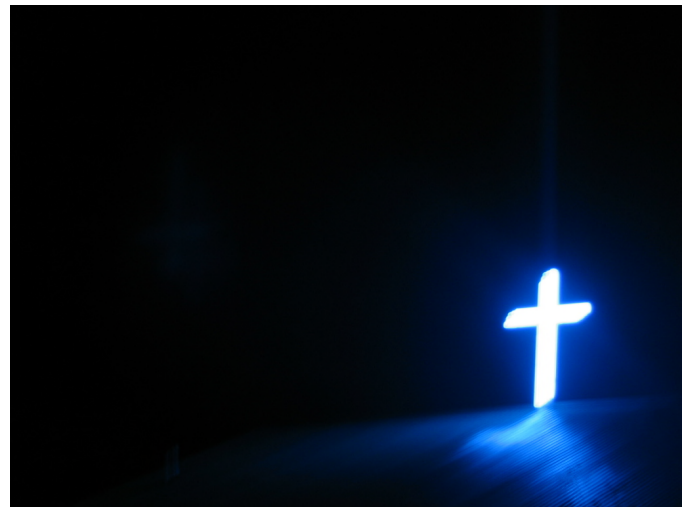
To zgodbo imamo radi, ker je pristen prikaz Božje moči. Ampak prebrati moramo tudi preostanek zgodbe. V Svetem pismu namreč piše, da je kraljica Jezabela obljubila, da bo ubila Elija, ko je slišala te novice. Ta Božji človek je ravnokar videl enega izmed največjih prikazov Božje moči, a je kljub

temu nenadoma začutil ohromljujoči strah, zbežal stran in pričel moliti k Bogu, naj mu vzame življenje.

To je bil še en primer človeške slabosti. Celo v življenju Elija. Enega izmed največjih Božjih mož, ki so kadarkoli živeli. Zdaj pa prisluhnite mojim besedam, ker je to ena izmed najbolj pomembnih resnic, ki jih lahko odkrijete: **BOG RAD UPORABLJA ŠIBKE LJUDI.**

Če Bog hoče uporabiti ljudi za svoja dejanja na Zemlji, v resnici nima druge izbire, kot da uporabi šibke ljudi. Vsi imamo namreč slabosti: telesne, čustvene, razumske, moralne in duhovne.

Ena izmed največjih laži v cerkvenem svetu je, da moramo biti duhovni »supermeni«, če hočemo, da nas Bog uporabi. Resnica pa je, da omejujemo svojo uporabnost za Boga, če se pretvarjamo, da smo »supermeni«, ker Bog uporablja šibke ljudi.

Zakaj? Poglejmo kako Pavel odgovori na to vprašanje.

»Ta zaklad pa imamo v lončenih posodah, da bi bila ta presežnost moči Božja in ne iz nas.« (2 Kor 4, 7)

»Skenos« je grška beseda, ki je uporabljena v tej vrstici za posodo, nanaša pa se na običajne lončene posode. V bibličnih časih se je tovrstna posoda

uporabljala za shranjevanje. Njen edini namen je bil zadržati vsebino, ki so jo noter vlili in potem tudi izlili. Takšne posode so bile različnih oblik, velikosti in barv, ampak njihova dragocenost ni bila v tem. Nekatere so bile lepe, nekatere grde. Nekatere so bile zelo velike, nekatere pa zelo majhne. Ampak nobena od teh stvari ni bila pomembna. Pomembna je bila le vsebina posode.

In to pravi Pavel o meni in o tebi: nič več kakor od Gospoda izbrane posode smo, ki pa vsebujejo prisotnost Svetega Duha. Razmisli o tem. Bog te je izbral in ti nisi imel čisto nič pri tem. To se ni zgodilo zaradi tvojega vzvišenega razuma. Ne zaradi tvoje telesne moči ali lepote. Niti zaradi tega, ker si bolj duhoven kot ostali ljudje. **Bog je suveren Gospod in izbral te je zaradi razlogov, ki pravzaprav nimajo nič opraviti s teboj.**

Ponos je ena izmed stvari, ki povzroči največ škode Božjemu kraljestvu. Je napačna, ne-svetopisemska ideja, da smo v nekem smislu posebni ali boljši od ostalih. Dejstvo je, da postanemo malikovalci takoj, ko pričnemo soditi ostale in se imamo za vzvišene nad njimi. **Ker takrat pričnemo oboževati sami sebe.**

Prosim te, poslušaj me, ko ti pravim: Bog ne bo delil svoje slave z nikomer! V trenutku,
- ko pričnemo jemati zasluge za lastno duhovnost,
- za lastno razumevanje Svetega Pisma,
- za sposobnost, da živimo sveto življenje,
- ali za karkoli že,
v tistem trenutku smo v sramoto evangeliju. Takrat naš ponos postavi v senco slavo Jezusa Kristusa!

Namesto tega, se moramo ponašati v svojih slabostih, ker nas Bog lahko šele tedaj uporabi. Pavel je tako spregovoril o tej izkušnji:
»Da pa se zaradi vzvišenosti razodeti ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: 'Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.' Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč. Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.« (2 Kor 12, 7-10)

Veseliti bi se morali ob dejstvu, da nismo nič več kakor samo lončene posode. Tako so namreč izbrisane vse zasluge, ki bi si jih lahko lastili in vsa slava je dana Bogu.

Sledite mojemu razmišljanju. Čeprav je Bog poznal najine slabosti, se je odločil izbrati mene in tebe, da mu služiva. Vedel je za moje pomanjkanje samozavesti, ampak me je kljub temu izbral. Vedel

je za moj strah pred javnim nastopanjem, ampak me je kljub temu izbral. Poznal je moje nagnjenje k temu, da sem vsake toliko časa potrta, ampak me je kljub temu izbral. Tako kot Bog pozna mene, pozna tudi tebe in tvoje slabosti. Pozna tvoje nespametne odločitve. Ve, da se soočaš s slabimi navadami in odvisnostmi. Pozna tvojo nagnjenost k ponosu, strahu ali potrnosti. Ampak, čeprav je Bog poznal vse tvoje slabosti in grehe, te je kljub temu izbral.

Zakaj je to naredil? Enostavno je. Želi se izraziti skozi tvoje življenje, sebi v slavo. Hoče, da cel svet vidi, kaj je **on** naredil v tebi in skozi tebe. Bog govori nekaterim izmed vas skozi to sporočilo in povedati vam želi sledeče: »Umakni pogled stran od sebe, ni pomembna lončena posoda, pomemben je zaklad, ki je v njej.«

Naslednjič, ko se zazrete v svoje grehe in slabosti in si mislite, da vas Bog ne more uporabiti, se spomnite naslednjih ljudi, ki jih je Bog uporabil: Noe je bil pijanec, Jakob je bil lažnivec, Jožefa je zanemarila lastna družina, Gideon se je bal, Samson je bil ženskar, Rahaba je bila prostitutka, Jona je bežal pred Bogom, Naomi je bila vdova, Job je obubožal, učenci so zaspali med molitvijo, Marta je bila pretirano zaskrbljena, Samarijanka je bila večkrat ločena, Zahej je bil premajhen, Timotej je bil premlad in Lazar je bil mrtev!

Bog je uporabil vse te ljudi, navkljub njihovim slabostim. Duhovna lekcija zame in zate pa je naslednja: Bog pozna naše slabosti; pozna grehe, ki smo jim podvrženi; pozna celo vse, kar je narobe z nami.

Toda, ker je on Bog in ker ima vso oblast v nebesih in na Zemlji, nas lahko in nas tudi bo uporabil. Če le svoja življenja podvržemo njegovemu vodstvu in če smo na voljo njegovemu pozivu, da delamo zanj.

Prevod: Mišo Pavlović

Pripoved za otroke

POZIMI V GOZDU

(Mira Grahek)

Rada imam gozd. Kadar je le mogoče, ga obiščem. Ali tudi ti kdaj obiščeš gozd?

Že od daleč me pozdravljajo drevesa: mogočni hrasti, vitke breze, visoke bukve, grčasti gabri in vedno zelene smreke. Poznaš ta drevesa? Ali veš, zakaj spadajo nekatera med listavce in druga med iglavce? Ko vstopim v gozd, me vedno prevzame veličina dreves. Njihova debla trdno stojijo, krošnje se dotikajo neba, globoko v zemlji pa imajo prepredene korenine, ki se raztezajo tako široko, kot je drevo visoko. Ni čudno, da včasih rečejo, da so drevesa mostovi med nebom in zemljo.

Drevesa so naša največja živa bitja. Zrastejo lahko do štirideset ali še več metrov v višino. Si to vedel? Prvaki pa so tudi po teži in starosti. Tehtajo lahko tudi več kot deset ton in nekatera so stara več kot štiristo let. Si lahko predstavljaš, kaj vse so v tem času doživela? Če bi znala govoriti, bi nam lahko povedala marsikaj zanimivega.

Zdaj, pozimi, so drevesa še posebej lepa.

Ko sem danes hodila pa zasneženem gozdu in občudovala stare smreke, sem se spomnila na slovensko ljudsko pravljico »O treh sinovih«. Naj ti jo povem.

»Neki oče je imel tri sinove in lepo kmetijo ter bogate gozdove. Vzel je s seboj v gozd najstarejšega sina, mu pokazal lepe smreke in ga vprašal: “Kaj bi ti naredil s temi smrekami, če bi bile tvoje?”

“Jaz bi vse posekal in prodal, potlej pa dobro živel,” odvrne očetu najstarejši sin. Oče reče sam pri sebi: “Ti že ne bi bil dober gospodar; jutri bom preizkusil srednjega.” In sta odšla domov.

Drugi dan pride oče v gozd s srednjim sinom. Ko prideta do lepih smrek, mu jih oče pokaže in ga vpraša: “Kaj bi ti naredil s temi smrekami, če bi bile tvoje?” “Lepe hiše bi postavil, take kakor jih imajo v mestih,” odgovori očetu srednji sin.

Oče pa reče sam pri sebi: “Tudi ti ne bi bil dober gospodar, preizkusil bom še najmlajšega.” In sta šla domov.

Tretji dan pa reče oče najmlajšemu: “Danes pojdi ti z menoj v gozd.”

Najmlajši gre z očetom in ko prideta v gozd do najlepših smrek, ga oče vpraša: “Kaj bi ti naredil s temi smrekami, če bi bile tvoje?” “Pustil bi jih, da bi rasle, ker so lepe,” pravi najmlajši.

“Ti imaš prav, tebi bom dal kmetijo, dobro boš gospodaril,” pravi oče. Šla sta z najmlajšim domov, prepustil mu je kmetijo in ga oženil.«

Ali si že slišal to zgodbo?

Ti je všeč?

Poznaš tudi ti kakšno zgodbo o drevesih?

Naslednjič ti povem novo.

Adijo.

»No, ja, sicer se ne pozna, vendar gredoč po hodniku sem vas opazil in pomislil, da vas vprašam, če morda veste, kje boste preživali vso večnost, v primeru, da na tem mestu umrete?«

»Pastor, a vas lahko prosim, da bi danes pridigali o nečem drugem in ne o grehu? Neke stvari moram postoriti v naslednjih dneh ...«

»Ne vpelji me v skušnjava, o Bog, in reši me pred zlom!«

»A lahko bolj hitro opravimo s tem cerkvenim srečanjem? Veliko drugih stvari imam namreč, ki bi jih moral danes početi.«

»Ničče ne more imeti Boga za Očeta,
če nima Cerkve za mater.«
[Ciprijan]

»Ničesar ne pričakujem,
zato sem vedno neskončno hvaležen za preproste stvari.«
[Ralph Waldo Emerson]

»Govornik, ki mu manjka globine, gre v širino.«
[Charles de Montesquieu]

»Življenje je prekratko, da bi sami delali tisto,
za kar lahko plačate druge.«
[William Somerset Maugham]

»Knjiga je kot voda: zmeraj si utre pot.«
[ruska]

Samo resnično je lepa.
[Rene Descartes]

Vode počitka

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Leto 26, številka 1-2/2010

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor:

Peter Golob, dr. Daniel Brkič, Irena Jerman Polenšek,
Mira Grahek, Tabita Jovanovič, Tjaša Golobič
Glavni urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Lektorica: Tabita Jovanovič
Oblikovanje, izbor fotografij in slik: Peter Golob

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Kontakt: 07/334-13-41, 040/469-749
Elektronski naslov: vode.pocitka.urednik@gmail.com

Grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Tisk:

ŠPES & CO.

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljni prispevki za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik *Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.*

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854

ISSN (spletna izdaja): 1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto.

Spletna stran Evangeljske cerkve
"Dobrega pastirja" Novo mesto

<http://www.evangeljska-cerkve-nm.si/>

**Prednost je v
spoznavanju modrosti,
ta daje življenje
tistemu, ki si jo pridobi.**

Pridigar 7,12

